

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 483/2021-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Jany Laššákovej v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Milanom Slobodníkom, advokátom, Štúrova 20, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Tost/5/2021 z 31. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. júla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3Tost/5/2021 z 31. marca 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť, vec vrátiť uvedenému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že prokurátor Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálny prokurátor“) podal 14. septembra 2020 pod č. k. VII/I Gv 66/17/1000-130 na sťažovateľa a ďalších obvinených obžalobu: v bode A) pre zločin založenia zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona v znení platnom a účinnom v rozhodnom období a v bode B) pre neodvedenie dane a poistného podľa § 277 ods. 1 a 4 Trestného zákona.

3. Špecializovaný trestný súd v Pezinku (ďalej len „špecializovaný súd“) uznesením č. k. PK-1T/30/2020 z 10. decembra 2020 (ďalej len „uznesenie špecializovaného súdu“) podľa § 241 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku postúpil predmetnú vec na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu

Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) z dôvodu svojej nepríslušnosti, skúmajúc pritom príslušnosť podľa § 14 ods. 1 písm. j) Trestného poriadku z hľadiska opodstatnenosti právnej kvalifikácie a výlučne na základe výsledkov vykonaného dokazovania v danej veci.

4. Na základe sťažnosti špeciálneho prokurátora bolo uznesenie špecializovaného súdu napadnutým uznesením najvyššieho súdu zrušené a špecializovanému súdu bola uložená povinnosť, aby vo veci znova konal a rozhodol. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené 4. mája 2021. Najvyšší súd v napadnutom uznesení dospel k záveru, že v danom štádiu konania je rozhodnutie o právnej kvalifikácii skutku predčasné, pretože v predmetnej veci na základe vykonaného dokazovania v prípravnom konaní nie je možné urobiť jednoznačný a nezvratný záver o právnej kvalifikácii konania obvinených, t. z. že nie je možné ani vylúčiť záver, že sťažovateľ a obžalovaní sa dopustili žalovaného trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona. K jednoznačným záverom v otázkach skutkových i právnych bude možné podľa najvyššieho súdu dospieť až po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu odôvodnil tým, že:

a) záver najvyššieho súdu, podľa ktorého je nemožné urobiť jednoznačný a nezvratný záver o právnej kvalifikácii konania sťažovateľa a jeho spoluobvinených pri predbežnom prejednaní obžaloby, pretože ustálenie skutkového stavu a učinenie záverov o právnej kvalifikácii konania sťažovateľa a obvinených je činnosť, ktorá môže byť správne uskutočnená až na hlavnom pojednávaní na základe vykonaného dokazovania v náležitom rozsahu, možno považovať za arbitrárny a svojvoľný (v tejto súvislosti poukázal na nález č. k. III. ÚS 29/2015 z 18. februára 2015 a č. k. III. ÚS 33/2021 z 13. mája 2021),

b) od spáchania stíhaných skutkov uplynulo takmer 13 rokov, počas ktorých neboli zabezpečené žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali založenie, zosnovanie a podporovanie zločineckej skupiny v zmysle § 296 Trestného zákona a podiel jej jednotlivých členov na nezákonnom uplatnení vratiek DPH, v tejto súvislosti poukázal sťažovateľ na závery vyplývajúce v inej trestnej veci sťažovateľa a obdobnej skupiny obvinených, uvedené v uznesení najvyššieho súdu č. k. 1Tost/21/2020 z 5. októbra 2020, ktorým sťažnosť špeciálneho prokurátora z rovnakých dôvodov proti uzneseniu špecializovaného súdu č. k. 3T/14/2020 z 13. júla 2020 zamietol,

c) napadnuté uznesenie je neurčité a vágne odôvodnené, pretože najvyšší súd v ňom nedal odpoveď na konkrétne nedostatky právnej kvalifikácie skutku v obžalobe prokurátora vytknuté mu v uznesení špecializovaného súdu.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, v ktorom tento súd dospel podľa sťažovateľa k nesprávnemu právnemu záveru, podľa ktorého špecializovaný súd nemohol učiniť definitívny záver o právnej kvalifikácii skutku v danom štádiu trestného konania len na základe podkladov obžaloby bez vykonania riadneho dokazovania na hlavnom pojednávaní, ďalej nezohľadnením nedostatku dôkazného materiálu na preukázanie spáchania trestného činu založenia zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona sťažovateľom a arbitrárnosťou odôvodnenia rozhodnutia v dôsledku jeho vágnosti a neurčitosti.

7. Ústavný súd sa v zásade pridrižiava svojej stabilnej judikatúry, v ktorej poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08, IV. ÚS 195/2010). Vzhľadom na uvedené boli v rámci ústavného prieskumu viaceré ústavné sťažnosti sťažovateľov smerujúce proti uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté o ďalšom procesnom postupe v konaní v štádiu predbežného pojednania obžaloby, ústavným súdom odmietnuté pre nedostatok jeho právomoci na ich pojednanie a rozhodnutie (napr. III. ÚS 117/2018, III. ÚS 303/2018, I. ÚS 235/2016, I. ÚS 236/2016).

8. Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr. Ústavný súd rozhodol na základe meritórneho preskúmania napadnutého právoplatného rozhodnutia v štádiu predbežného pojednania obžaloby napr. vo veciach vedených pod sp. zn. IV. ÚS 49/2011, III. ÚS 133/05 a možnosť meritórneho prieskumu takéhoto rozhodnutia v konaní pred ústavným súdom pripustil aj v rozhodnutí vo veci sp. zn. II. ÚS 208/2011.

9. V danom prípade je predmetom ústavnej sťažnosti preskúmanie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorom tento súd (dospejúc k záveru o potrebe kvalifikovania skutku obvinených aj ako zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej a teroristickej skupiny podľa § 296 Trestného zákona) zrušil napadnuté uznesenie a zároveň špecializovanému súdu uložil povinnosť pojednať a rozhodnúť predmetnú vec. V súlade s § 280 Trestného poriadku upravujúcim podmienky postúpenia veci súdom by prípadné nesprávne, resp. nezákonné rozhodnutie v tejto veci už nemuselo byť v ďalšom priebehu tohto konania napravitelné. Keďže arbitrárnosť, príp. svojvôľa

pri ustálení záverov o vecnej príslušnosti súdu by mohla viesť k úvahám o postupovaní vecí konkrétnym súdom či sudcom a s tým súvisiacim porušením práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi, ktoré je úzko prepojené s právom na spravodlivý proces, ústavný súd považoval v tomto prípade za potrebné napadnuté uznesenie najvyššieho súdu preskúmať z pohľadu jeho ústavnej konformity.

10. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia, v ktorom najvyšší súd aplikoval ustanovenia Trestného poriadku týkajúce sa právomoci špecializovaného súdu [§ 14 písm. j) v spojení s § 16 ods. 6 Trestného poriadku], ako aj predbežného prejednaní obžaloby [§ 241 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku] a v jeho obsahu poukázal:

a) na judikatúru týkajúcu sa prijatia záveru o inej právnej kvalifikácii skutku príslušným súdom pri predbežnom prejednaní obžaloby, ktorá podporuje ním vyvodený záver, že vec možno postúpiť inému súdu jedine v tom prípade, ak dôkazná situácia umožňuje dostatočne spoľahlivo vysloviť záver o právnej kvalifikácii spáchaného trestného činu, pričom v prípade sťažovateľa k takejto procesnej situácii podľa najvyššieho súdu nedošlo a dôkazy vykonané v prípravnom konaní zatiaľ odôvodňujú postavenie sťažovateľa pred súd v intenciách podanej obžaloby, z tohto dôvodu sú podľa najvyššieho súdu predčasné aj závery špecializovaného súdu v tejto veci,

b) ďalej na v predmetnej veci uskutočnené dokazovanie, z ktorého predbežne vyplýva spôsob páchania trestnej činnosti celej skupiny, označiac dôkaz (výpoveď jedného zo spoluobvinených), z ktorého možno predbežne vyvodit' štruktúru celej skupiny, ako aj hierarchické postavenie jednotlivých členov v rámci skupiny, pričom uvedené skutočnosti podľa neho preukazujú aj ďalšie výpovede najmenej šiestich ním označených svedkov vypočutých v konaní, ktoré sú taktiež výpovedné vo vzťahu k hierarchii, koordinovanosti a organizačným väzbám medzi jednotlivými členmi skupiny a najmä k *modus operandi* páchanej trestnej činnosti,

c) na základe vykonaného dokazovania v prípravnom konaní najvyšší súd uzavrel, že v danom štádiu konania nie je možné urobiť jednoznačný a nezvratný záver o právnej kvalifikácii konania obvinených, pretože nie je možné vylúčiť ani záver, že sťažovateľ a jeho spoluobvinení sa dopustili žalovaného trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, a preto k jednoznačným záverom v otázkach skutkových i právnych v danej veci bude možné dospieť až po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní.

III.1. K argumentácii týkajúcej sa nemožnosti prijatia definitívneho záveru o právnej kvalifikácii skutku pri predbežnom prejednaní obžaloby bez vykonania riadneho dokazovania na hlavnom pojednávaní:

11. Uvedený záver najvyššieho súdu týkajúci sa nemožnosti prijatia definitívneho záveru o právnej kvalifikácii skutku pri predbežnom prejednaní obžaloby sťažovateľ označil za nesprávny, poukazujúc pritom na nálezy ústavného súdu (nálezy č. k. III. ÚS 29/2015-68 z 18. februára 2015 a č. k. III. ÚS 33/2021-80 z 13. mája 2021), v ktorých ústavný súd zrušil rozhodnutia príslušných súdov v konaní o väzbe, pričom kľúčovým dôvodom takéhoto postupu bola práve neodôvodnená účelová právna kvalifikácia skutku v preskúmanom uznesení, ktorá zároveň v prvej z týchto vecí bola rozhodujúcou pre posúdenie premlčania trestného stíhania.

12. Podľa ústavného súdu je táto argumentácia sťažovateľa založená na zjavne nesprávnej interpretácii záverov najvyššieho súdu v napadnutom uznesení. Najvyšší súd ani poukazom na

konkrétnu judikatúru, ale ani svojimi závermi vyslovenými v napadnutom uznesení nekonštatoval, že príslušný súd (v tomto prípade špecializovaný súd) pri predbežnom prejednaní obžaloby nemôže dospieť k záveru o účelovej právnej kvalifikácii skutku v podanej obžalobe, ako sa to v rámci svojej argumentácie podanej v ústavnej sťažnosti snaží prezentovať sťažovateľ.

13. Z obsahu uznesenia je podľa ústavného súdu zrejmé, že v tomto prípade sa najvyšší súd nestotožnil so záverom špecializovaného súdu o účelovej právnej kvalifikácii skutku v podanej obžalobe, pričom tento záver bol zároveň podstatným pre rozhodnutie o vecnej príslušnosti na prejednanie a rozhodnutie tejto veci. Odlišný záver týkajúci sa právnej kvalifikácie skutku v obžalobe najvyšší súd odôvodnil poukázaním na konkrétne v konaní zadokumentované dôkazy predložené spolu s podanou obžalobou, ktoré podľa neho môžu racionálne viesť k záveru o štruktúrovanosti uvedenej skupiny, hierarchických vzťahoch v nej používaných, ako aj k naplneniu ďalších znakov zločineckej skupiny. Ináč povedané, podľa najvyššieho súdu nemožno v tejto veci dospieť k jednoznačnému záveru, že obžaloba sťažovateľa pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona bola podaná bez primeraných dôvodov, pretože podľa najvyššieho súdu bola dostatočne podložená dôkazmi zabezpečenými a vykonanými v prípravnom konaní.

14. Uvedená námietka sťažovateľa spočívala na zlej interpretácii záverov najvyššieho súdu, a preto ju ústavný súd nepovažoval za právne relevantnú.

III.2. K namietanej nedostatočnosti skutkových zistení preukazujúcich naplnenie skutkovej podstaty trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a existencii odlišného rozhodnutia najvyššieho súdu v obdobnej veci:

15. Vo vzťahu k námietke nedostatočnosti skutkových zistení, preukazujúcich naplnenie skutkovej podstaty trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, a námietke existencie rozhodnutia najvyššieho súdu v obdobnej trestnej veci, v ktorej tento súd dospel k opačným právnym záverom, ústavný súd poukazuje, na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

16. Obidve uznesenia najvyššieho súdu (uznesenie č. k. 1Tost21/2020 z 5. októbra 2020 a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu) sa vzťahujú na jednotlivé parciálne skutky stíhané v rámci samostatných konaní, ktoré sú súčasťou rozsiahlej trestnej činnosti (spočívajúcej v podvodných konaniach smerujúcich predovšetkým k neoprávnenému vylákaniu nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty) páchanej v rokoch 2007 – 2011, nielen na celom území Slovenskej republiky,

ale presahujúcej aj do iných štátov Európskej únie. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že konanie vedené pod sp. zn. 1 Tost 21/2020 a preskúmané konanie nie sú identické, hoci v nich ide o stíhanie druho- rovnamej trestnej činnosti, avšak proti rôznemu okruhu obžalovaných, pričom súdy zúčastnené na rozhodovaní v týchto veciach dospeli k odlišnej právnej kvalifikácii skutkov na základe dôkaznej situácie, ktorú ústavný súd nemá oprávnenie preskúmať. Napokon z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu taktiež vyplýva, že ďalšie konanie vedené na špecializovanom súde pod sp. zn. PK-1T/25/2015, ktorého predmetom bolo trestné stíhanie jedného z parciálnych skutkov uvedenej trestnej činnosti, bolo na tomto súde skončené vydaním odsudzujúceho rozsudku (aj vo vzťahu k trestnému činu podľa § 296 Trestného zákona).

17. V uznesení č. k. 1Tost21/2020 z 5. októbra 2020 najvyšší súd poukázal na uznesenie č. k. 2Tost 8/2012 z 9. mája 2012, v ktorom bola zločinecká skupina definovaná ako relatívne časovo a organizačne stabilná skupina najmenej troch osôb, ktorej cieľom je páchať koordinovanú trestnú činnosť vo forme zločinov a v § 129 ods. 4 Trestného zákona vymedzených trestných činov. Na rozdiel od organizovanej skupiny je charakteristická aj vertikálnou organizačnou štruktúrou s formálnymi znakmi nadriadenosti a podriadenosti v jej rámci (resp. i jej časti) a so sofistikovaným riadením. Najvyšší súd následne zjavne v súlade s uvedenou definíciou zločineckej skupiny konštatoval, že právna kvalifikácia skutku podľa § 296 Trestného zákona nezodpovedá vykonaným dôkazom nazhromaždeným v prípravnom konaní, poukazujúc pritom predovšetkým na nepreukázanie štruktúrovanosti uvedenej skupiny.

18. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné poznamenať, že rozlišovanie medzi organizovanou a zločineckou skupinou môže byť obťažné, predovšetkým s ohľadom na prienik spoločných znakov týchto dvoch skupín, ale i vzhľadom na vývoj nových foriem organizovanej kriminality, v dôsledku čoho dochádza aj k zmene či vývoju jednotlivých znakov organizovanej kriminality (ich oslabeniu či posilneniu). Z tých istých dôvodov potom otázka posúdenia naplnenia skutkovej podstaty založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona v podstatnej miere závisí od subjektívneho hodnotenia sumáru dôkazov zo strany príslušného sudcu, ktorý ale svoje závery musí oprieť o konkrétne skutkové okolnosti preukázané v rámci dokazovania v konaní, tak aby nemohli byť považované za svojvoľné.

19. V spojitosti s uvedenými skutočnosťami sa aj samotná rozhodovacia činnosť najvyššieho súdu vyvíja a absorbuje v sebe aj nové definície zločineckej skupiny alebo jej jednotlivých znakov, na základe ktorých je rozpoznávaná. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na rozsudok najvyššieho súdu č. k. 3To14/2018 z 29. marca 2019 v trestnej veci týkajúcej sa tzv. karuselového reťazca (závery tohto uznesenia boli zverejnené aj v právnych listoch článok Quo vadis „Špeciál“ alebo pár úvah k vecnej príslušnosti súdu z 26. apríla 2020, autor Mgr. Erika Krutková), v ktorom najvyšší súd rozoberal jednotlivé znaky zločineckej skupiny, zaraďujúc medzi zločinecké skupiny aj skupiny majúce podobu sietí, ktorých štruktúra môže byť jednoduchšia a subordinačné vzťahy v nich sú menej zreteľné, taktiež v nich chýbajú rituály a zaužívané prvky činnosti. Ako rozhodujúci a integrujúci faktor takejto zločineckej skupiny bol najvyšším súdom označený spoločný obchodný záujem – zisk, za dosiahnutím ktorého existuje schopnosť skupiny prispôbovať sa novým legislatívnym podmienkam, v ktorých pôsobí, ako aj schopnosť flexibilne reagovať na nové, ešte len črtajúce sa príležitosti na trhu. Páchanie trestnej činnosti zo strany zločineckej skupiny by podľa tohto názoru najvyššieho súdu malo byť z hľadiska početnosti trestných útokov, ako aj z hľadiska časového systematické a sústavné.

20. Na základe uvedeného záver najvyššieho súdu, že z dôkazov vykonaných a nazhromaždených v prípravnom konaní je možné racionálne uvažovať o naplnení právnej kvalifikácie skutku obsiahnutého v obžalobe, ktorý bol navyše podopretý poukazom na konkrétne dôkazy spochybňujúce závery uznesenia špecializovaného súdu, považuje ústavný súd s ohľadom na vývoj judikatúry v ponímaní zločineckej skupiny, ako aj s prihliadnutím na štádium, v ktorom sa konanie v tejto veci nachádzalo (predbežné prejednanie obžaloby), za plne ústavne akceptovateľný. V tejto súvislosti je podľa ústavného súdu navyše potrebné poznamenať, že k sťažovateľom namietaným záverom dospel najvyšší súd v rámci predbežného pojednania obžaloby, čo znamená, že skutkové zistenia, ako aj ich právna kvalifikácia budú preskúmané ďalej v rámci konania pred súdom na hlavnom pojednávaní pri dodržaní základných zásad trestného konania.

III.3. K namietanej vágnosti a neurčitosti odôvodnenia:

21. Ani námietku vágnosti a neurčitosti odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd nepovažuje za relevantnú, keďže rozsiahlosť odôvodnenia rozhodnutia vydaného pri predbežnom prejednaní obžaloby prirodzene aj v tomto prípade odzrkadľuje rozsah prieskumného rámca určeného zákonnými požiadavkami, ktorý v tomto štádiu konania nie je taký široký ako v konaní o „vine a treste“.

III.4. Záver:

22. Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti nezistil, že by skutkové alebo právne závery najvyššieho súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s označenými článkami ústavy a dohovoru, a to najmä vo vzťahu k namietanému porušeniu zakladaného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2021

Peter Molnár
predseda senátu